

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové, Mgr. Daniely Zemanové, JUDr. Michala Mazance a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci stěžovatele **M. M.**, zastoupeného JUDr. Ladislavem Vávrou, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Moskevská 66, za účasti **Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, v řízení o kasační stížnosti podané proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 16. 2. 2007, č. j. 29 Az 35/2006 – 21,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátovi JUDr. Ladislavu Vávrovi, se sídlem v Karlových Varech, Moskevská 66, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhal zrušení shora označeného pravomocného rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán“), ze dne 7. 6. 2006, č. j. OAM-525/VL-19-05-2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, a kterým bylo současně rozhodnuto, že se na něho nevztahuje překážka vycestování ve smyslu ustanovení § 91 zákona azylu.

Vzhledem k okolnosti, že v dané věci se jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany (dříve ve věci azylu), Nejvyšší správní soud se ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nejprve zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Pro vlastní vymezení institutu nepřijatelnosti a jeho dopadů

do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud odkazuje na své usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS, www.nssoud.cz.

Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech mezinárodní ochrany je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věci mezinárodní ochrany je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

V kasační stížnosti však stěžovatel uplatnil toliko kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., aniž by je přitom blíže specifikoval a uvedl konkrétní skutkové či právní okolnosti podporující naplnění těchto důvodů. Jediné, co ve vztahu ke svému případu konkretizoval, bylo to, že nesouhlasí se závěry krajského soudu a správního orgánu, že opustil Kazachstán pouze z ekonomických důvodů, a proto nenaplnil žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Nadto v kasační stížnosti poukázal na skutečnost, že v průběhu svého pobytu na území České republiky byl pokřtěn a stal se členem křesťanské církve evangelické; v důsledku toho se proto nyní obává svého návratu do převážně muslimského prostředí Kazachstánu s tím, že mu tam hrozí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. V této souvislosti citoval z anglického originálu Zprávy o dodržování lidských práv v Kazachstánu za rok 2006, vydané Ministerstvem zahraničí Spojených států amerických (U. S. Department of State, Country Reports on Human Rights Practices – 2006), která podle jeho názoru demonstruje situaci v Kazachstánu ohledně pronásledování členů a představitelů křesťanských společností.

Závěrem uvedl, že žádá, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek a s ohledem na výše uvedené navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil zpět k dalšímu řízení.

Co se týče nesouhlasu stěžovatele se závěry správního orgánu a krajského soudu ohledně důvodů jeho odchodu ze země původu, považuje Nejvyšší správní soud za nezbytné poukázat na vyjádření stěžovatele do protokolu o pohovoru k důvodům jeho žádosti o udělení azylu na území ČR ze dne 28. 4. 2006, v němž mimo jiné uvedl následující: „Je u nás chudoba v Kazachstánu, není možnost najít si práci. Nemohl jsem si opatřit prostředky k životu. V Kazachstánu se zavádí kazašský jazyk a já jsem studoval na ruské škole, sloužil jsem v ruské armádě. Kazaština mi činí potíže. To je vše k mým důvodům odchodu z vlasti.“ Za těchto okolností považuje Nejvyšší správní soud danou námitku za nepřipadnou, neboť je zřejmé, že zmíněné důvody jsou primárně důvody ekonomickými, což potvrdil i sám stěžovatel, když na otázku, zda svoji vlast opustil v důsledku ekonomických důvodů, odpověděl kladně (viz shora uvedený protokol ze dne 28. 4. 2006, strana 2). Zmíněné ekonomické důvody však nemohou být prima facie důvody azylově relevantními, když i samotný zákon o azylu předpokládá zamítnutí takové žádosti, která se opírá toliko o ekonomické důvody (viz § 16 odst. 1 písm. a) zákona o azylu). Ostatně takto vyznívá

i judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek ze dne 30. 10. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003 – 43, nebo rozsudek ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 – 65, www.nssoud.cz).

K výše citovaným jazykovým problémům stěžovatele v zemi původu a jeho případné příslušnosti k určité sociální skupině osob používajících odlišný jazyk Nejvyšší správní soud toliko pro úplnost připomíná svoji dosavadní judikaturu, v níž se otázkou příslušnosti k určité sociální skupině opakovaně zabýval a dostatečně vypořádal (srov. zejména rozsudek ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Azs 63/2004 – 60, publikovaný pod č. 364/2004 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 – 49, publikovaný pod č. 401/2004 Sb. NSS, www.nssoud.cz).

Pokud jde o námitku stěžovatele související s jeho křtem a členstvím v křesťanské církvi evangelické, tato byla uplatněna poté, kdy byl vydán napadený rozsudek krajského soudu, a proto tvoří nepřípustné *nóvum* ve smyslu § 109 odst. 4 s. ř. s., ke kterému se nepřihlíží.

Ve světle shora uvedeného tak dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že krajský soud se v napadeném rozsudku nikterak neodchyluje od shora uvedené judikatury, která je jednotná a ustálená a poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uplatněné v kasační stížnosti. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud neshledal žádného důvodu pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání a konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji shledal ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

Stěžovatel podal návrh, aby kasační stížnosti byl přiznán odkladný účinek dle ustanovení § 107 s. ř. s. O tomto návrhu Nejvyšší správní soud nerozhodl, neboť kasační stížnost ve věcech azylových je odkladným účinkem vybavena *ex lege* (§ 32 odst. 5 zákona o azylu).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s., dle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

Podle § 35 odst. 8 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zástupci stěžovatele, který mu byl soudem ustanoven k ochraně jeho práv, hradí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. V předmětné věci proto Nejvyšší správní soud ustanovenému zástupci přiznal náhradu nákladů podle ustanovení § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. b) a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, spočívající v odměně za jeden úkon právní služby (převzetí a příprava zastoupení dne 10. 4. 2006) v částce 2100 Kč a v náhradě hotových výdajů v částce 300 Kč, tj. v částce 2400 Kč, zvýšené o daň z přidané hodnoty v sazbě 19 % ve výši 456 Kč, celkem tedy 2856 Kč. Tato částka bude zaplacená z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám právního zástupce stěžovatele do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Další tři úkony právní služby vykázané ustanoveným zástupcem stěžovatele (jednání a porada s klientem dne 12. 4. 2007 trvající přes 1 hodinu, jednání a porada s klientem dne 13. 4. 2007 trvající přes 1 hodinu, a zvýšení odměny o 40 % u těchto úkonů vzhledem k tomu, že jednání bylo vedeno v ruském jazyce – tj. 1680 Kč, a doplnění kasační stížnosti podáním ze dne 13. 4. 2007) nepovažoval Nejvyšší správní soud za takové úkony právní služby, které by mohly být považovány za důvodně vynaložené k ochraně práv stěžovatele. Má-li být úkon učiněný v řízení posouzen jako úkon právní služby

ve smyslu § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 advokátního tarifu, za který náleží odměna, musí být prokázán jeho účel, cíl a příčinná souvislost ve vztahu k obhajobě práv zastupovaného účastníka. V daném případě však shora specifikované úkony ustanoveného zástupce zjevně nevedly k doplnění původní kasační stížnosti stěžovatele ani jeho argumentace a ve svém důsledku je lze považovat za nadbytečné. Nejvyšší správní soud proto za tyto úkony ustanovenému zástupci odměnu nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. listopadu 2007

JUDr. Radan Malík
předseda senátu